

# ԴՈՒ ԶԵՌԱԻՈՐ...

(ՊՈՒՇԿԻՆԻՅ)

## ԱԼԷՔՍԱՆԴՐ ԺԱՏՈՐԵԱՆԻ

Դու հեռաւոր հայրենիքիդ կարօտած,  
Օտար երկրից չաւամ էիր, նազելիւս.  
Ես քո առջև այդ յաւիտեան անմոռաց,  
Տխուր ժամին րանջւում էի ու լալիս...  
Դողդոջ ձեռքով նազուք մէջքդ փաթաթել,  
Քեզ բաց թողնել էի ուզում յաւիտեան.  
Քեզ հառաչանքս աղերսում էր ընդհանգել  
Ջարհուրելի այդ րառապանքն անջարման:

Բայց դու յուզիչ իմ աղետարշ համբոյրից  
Իսկոյն քո վարդ շրթունքներդ խընցիր.  
Մութ ու մռայլ աքսորանքի այդ վայրից  
Դու ինձ դէպի մի այլ աշխարհ կոչեցիր.  
Դու ասացիր—այնտեղ, ընկեր, այն երկրում,  
Ուր երկինքն է յաւերժ կապոյտ ու պայծառ,  
Երբ կը տեսնուինք ձիթենու հով սպերներում,  
Նորից սիրոյ համբոյր կը րանք մենք իրար:

Սակայն, աւանդ, այնտեղ, ուր միշտ ջինջ եթեր  
Շողշողում է այնպէս փայլուն, կապուտակ,  
Ուր նիրհում են ժայռերի րակ մեղմ ջրեր,—  
Այնտեղ յաւէտ դու քուն մտար, իմ հրեշտակ:  
Եւ քո րանջանք, գեղեցկութեանդ հրապոյր—  
Ո՛ղջ չքացան... իջար շիրիմ րարաժամ:  
Ո՛հ, չքացաւ և խոսրոսացած քո համբոյր...  
Բայց նա իմն է—այն աշխարհում կը րանհամ...

Մոսկւա: